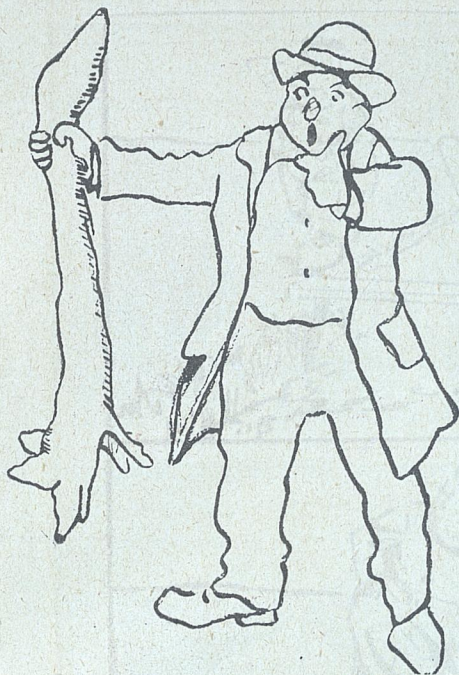

Ето ти го на другия денъ бае Падежко пристига да види, какво му е хваналъ капа-

нѣтъ. Още отдалече той видѣ, че тамъ има нѣщо.

— Лисица, лисица — викна радостно той, и сърдцето му затупа като барабанъ отъ вълнение.

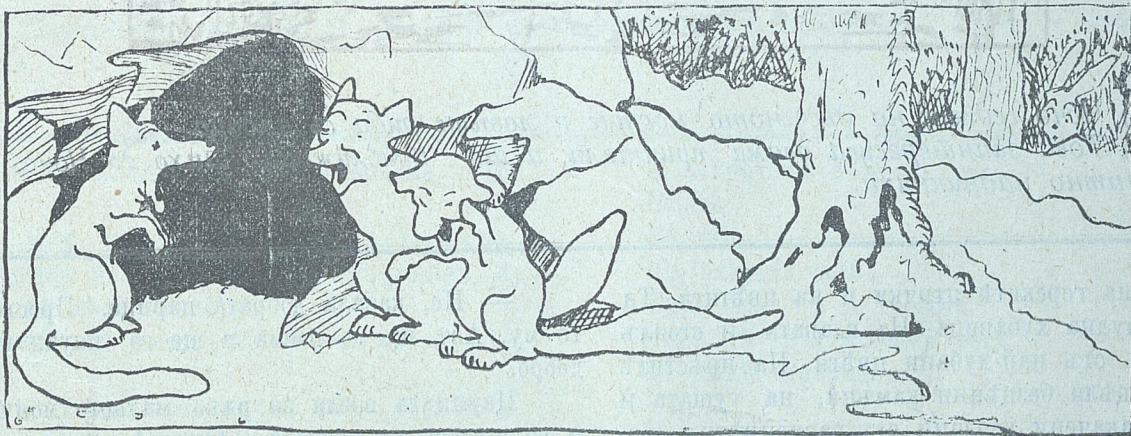
Затича се той прѣзъ храститѣ, приближи капана и дръжъ! — натисна уловената лисица за шията.

Ала когато я извади отъ капана — какво да види? — лисичата кожа на съпругата му. Почна да се ядосва бае Падежко и да попържа. Той разбра, кой му е скроилъ това, и се закани люто да си отмъсти.

А хитрата лисичка се върна въ пещерата, събра съсѣдитѣ си, разправи имъ тая история и тѣ цѣла нощъ се смѣха до сълзи.

Наблизу до тѣхъ живѣеше малко зайче. То наостри уши и чу цѣлата история, и припна въ редакцията на „Чавче“, та я разправи така, както то днесъ я разправя на васъ, малки читатели.

Е. Пелан

ГЪЛЖБЧЕТО.

(Приказка)

Едно врѣме, кой знае кога било, въ едно градче, кой знае кждѣ било, живѣло едно момче, кой знае кое било.

Това момче било мъничко, но много обичало да ходи въ съсѣдната гора, да разваля птичитѣ гнѣзда, да чупи яйцата и да мжчи малкитѣ птиченца.

Веднажъ, като търсило гнѣзда изъ гората, то загубило пътя и не могло да се върне назадъ.

Настъпила нощта. Изгрѣла голѣма свѣтла мѣсечина, и сѣнкитѣ на дърветата почнали да играятъ като живи. Момчето се изплашило, седнало до едно кладенче и почнало да плаче.

Чули го орлитѣ, сойкитѣ, бухалитѣ, всички птици, на които то разваляло гнѣздата, и се натрупали около него. Всички почнали да го биятъ съ крилата си и да го кълватъ съ човкитѣ си. Момчето почнало да плаче по-силно.

Тогазъ отъ кладенчето излѣзла младата царица на гората — пазителка и покрови-